

153-о. Умъ и Сърдце сж две орудія на душа та. Умъа има силы тѣ си, а сърце то има чювствованія та си, дѣйствія та си. Въ други тѣ родове на Слово то дѣйствува умъа, и говори къмъ ума на слышатели тѣ, а чювствованія та и страсти тѣ на Сърдце то сж като зачинъ нуждный. Сиречь въ тѣхъ пригледвамы мысли тѣ и украшенія та. А въ писма та треба особито да дѣйствува сърдце то, кое то желае современно да накара да чювствува и на читателя сърдце то, безъ да ся показва чи е украшенно писмо то, сиречь безъ да ходи въ мысли высоки, а и ако ся случятъ, изражаява и тѣхъ ясно, както и други тѣ. Защо израженіе то прави ясни на простыа и най высоки тѣ.

154-о. Вращамы ся пакъ на горѣречени тѣ, и думамы какъ за да пише единъ като прости и обыкновенни онія, кои то сж мудри и высоки, то иска много ученіе и упражненіе.

155-о. Нужни тѣ за Художественно Слово сж, да знамери мысли важны и благородны, да има зрѣло размышленіе за тѣхъ, израженіе то да е споредъ най совершенныа общій способъ, и съ обыкновенныа Слогъ, и споредъ характера на Слово то, кого то иска предмета, и да виде на кои говори. А кога то при тія има и упражненіе за да мысли, и да ся изражаява, и Слогъ домашень соединень съ Страдателныа, и може да говори свободно на оногова кому то пише, ето тогива имамы правило за Писменна та Наука.

156-о. Нѣкои може да мыслятъ какъ нѣ имамы писмо то по' горньо отъ Риторика та и Поезіа та, като казвамы тѣй. Но не мыслимъ тако. Но на противъ много Поести и Оратори могатъ да пишмътъ изрядни писма, ако и всякъ Писмописецъ не е Поетъ и Ораторъ. Който прочее иска да сполучва въ писма та, не думамы какъ безъ